

**Copiii lui Dumnezeu
Dumnezeu ca Tată al credincioșilor,
și poziția și binecuvântarea lor ca membrii ai familiei Sale**

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Prefață

Dumnezeu are în mijlocul lumii decăzute, dușmane, împrăștiați printre toate popoarele și straturile sociale ale pământului, inimi credincioase, care sunt «născute din El». Ei au devenit copiii Săi prin credința în Isus Hristos, Fiul Său; și prin Duhul filiațiunii, pe care ei L-au primit, ei strigă acum: «Ava, Tată!» De aceea ei toți au acum «intrare printr-un Duh la Tatăl», indiferent de cunoștința lor, de originea și de poziția lor. Și Dumnezeu, Tatăl, îi înconjoară pe toți cu aceeași favoare ca și copiii preaiubiți ai Săi. Ca urmare a confuziilor bisericești și a unor sciziuni și despărțiri există pericolul, ca privirea multor credincioși cu privire la adevărul mare despre unitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu să se tulbure și inimile să se strâmteze. – Desigur cărarea unui copil fidel al lui Dumnezeu va fi totdeauna o cărare îngustă în lumea aceasta și în timpul acesta, căci Dumnezeu este sfânt. Și El Însuși ne poruncește să ne depărtăm «de orice frate care umblă în neorânduială» (2 Tesaloniceni 3,6), de cei care fac dezbinări și sunt prilejuri de poticnire împotriva învățurii pe care am primit-o. (Romani 16,17). Dar totodată Dumnezeu așteaptă de la copiii Săi să aibă o inimă deschisă pe această cărare a curăției și fidelității, care cuprinde tot ce constituie sentimentele Sale părintești în dragoste și ține cu tărie faptul că o legătură cuprinde strâns pe toți copiii lui Dumnezeu și îi leagă pentru veșnicie cu El, Tatăl, și unii cu alții.

Însă Domnul ne adresează apelul: «Vă poruncesc aceasta: să vă iubiți unii pe alții!» (Ioan 15,17) Și Duhul Sfânt ne spune prin apostolul Ioan, după ce mai înainte ne-a atras atenția cu privire la dragostea mare care ne-a dovedit-o Dumnezeu, Tatăl, prin aceea că ne-a făcut copii ai Săi: (1 Ioan 3,1; 4,11.21). «Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții. ... Și avem această poruncă de la El, că cine-L iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.» Da, noi suntem, așa după cum dragostea de frați este o caracteristică a vieții noi, «învățați de Dumnezeu să ne iubim unii pe alții». (1 Ioan 3,14; 1 Tesaloniceni 4,9)

Fie ca această cărticică, care încearcă să prezinte poziția înaltă și binecuvântările minunate ale copiilor lui Dumnezeu potrivit cu Scriptura, să fie binecuvântată de Domnul, ca să pună din nou înaintea sufletelor noastre datoria noastră și porunca Domnului de a ne iubi unii pe alții, și să ne întărească în dragostea de frați, aceasta înseamnă în dragoste «pentru toți sfinții». Fie de asemenea, ca înainte de toate ea să fie binecuvântată ca multe inimi credincioase să se adâncească și să se întărească în cunoașterea și savurarea minunatei dragoste de Tată a lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, și spre gloria Numelui Său.

Darmstadt, decembrie 1902

Dr. E. Dönges

Capitolul 1

Hristos, revelarea Tatălui

În toate timpurile și în toate perioadele de timp (economii¹) I-a plăcut lui Dumnezeu să se reveleze copiilor oamenilor și anume în chip minunat și sub diverse Nume și caractere. Astfel, cu mult timp înainte de cruce El S-a făcut cunoscut lui Adam și patriarhilor și poporului Său Israel. Dar abia după ce a venit Hristos și a glorificat pe pământ pe Dumnezeu și a făcut lucrarea, care I-a fost dată s-o facă, Dumnezeu a putut să Se arate pe deplin și să Se reveleze ca Tată. Până atunci Dumnezeu era ascuns și a locuit în nor și în întuneric; însă de îndată ce prin moartea pe cruce a lui Hristos a avut loc împăcarea, perdeaua s-a sfâșiat și credinciosul putea fi așezat în lumina fără nor, ca să locuiască și să umble aici, așa cum Dumnezeu este în lumină. Orice îndepărtare, orice învelitoare, era acum dată la o parte, așa că tot ce este Dumnezeu putea fi acum revelat și anume în legătură cu Numele Său de Tată.

O, Dumnezeule-al iubirii,
În Fiul Te-ai descoperit!
Ce mare este plinătatea,
Ce-n El credința a zărit!

Hristos Însuși, și anume Hristos ca Fiul veșnic, Cuvântul, care a devenit carne și a locuit printre noi, a revelat pe Tatăl. Dar atâta timp cât Duhul Sfânt nu a fost revărsat, la aceia, care au avut posibilitatea să vadă această revelare minunată a lui Dumnezeu în Fiul, era puțină putere, sau chiar nu era deloc, să înțeleagă această revelare înaltă și să o omagieze. Numai unii, ai căror ochi au fost unși, au privit gloria Fiului ca a Singurului de la Tatăl. Ioan Botezătorul a avut nevoie de un semn special, ca să-L cunoască: Duhul Sfânt S-a coborât asupra Lui și a rămas peste El. Și Domnul a trebuit să-i spună lui Filip: «*Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl*» (Ioan 14,9).

Vedem astfel, că practic (aceasta înseamnă, cu privire la cunoaștere și savurarea lăuntrică a acestei relații) Dumnezeu nu a fost cunoscut ca Tată, până când Duhul Sfânt a fost revărsat la Rusalii. Aceasta va deveni clar cititorului, dacă aruncăm o privire retrospectivă asupra revelațiilor diferite, pe care le-a făcut Dumnezeu despre Sine poporului Său sub vechiul legământ.

Dumnezeu a spus lui Avraam: «*Eu sunt Dumnezeul Atotputernic; umblă înaintea feței Mele și fii desăvârșit!*» (Geneza 17,1). Lui Moise El i-a spus: «*Eu sunt Cel ce sunt. Așa să spui copiilor lui Israel: ,Eu sunt' m-a trimis la voi.*» (Exod 3,14) Deci când Dumnezeu a intrat în legături strânse cu poporul Său ales, a făcut aceasta sub acest Nume, Numele Iehova, aceasta înseamnă Cel veșnic, Cel neschimbător, marele ,*Eu sunt Cel ce sunt*‘; și acesta a rămas permanent Numele Său de legământ pentru Israel.

Dacă se cercetează întreg Vechiul Testament, nu se va găsi mai mult de cinci sau șase ori cuvântul Tată folosit pentru Dumnezeu. Chiar și atunci Numele Tată desemnează de cele mai multe ori izvorul oricărei existențe și nu o relație de rudenie. Desigur toți sfinții Vechiului Testament erau născuți din nou, căci fără viața nouă, fără natura nouă, nu ar fi putut nicidecum să aibă legătură cu Dumnezeu. Desigur este așa cum am spus, ei nu au cunoscut pe Dumnezeu ca Tată și de aceea nu puteau să stea cu El în relația intimă și fericită de copii. Foarte clar vorbește

¹ Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre diferite „economii”; în prezent avem „economia” harului lui Dumnezeu și al tainei (Efeseni 3,2-10), în care se constituie mireasa lui Hristos din toate popoarele pământului. – După ce s-a terminat strângerea miresei și după «răpire» (Romani 11,25-26; 1 Tesaloniceni 4,17) Dumnezeu va începe o „economie” nouă: strângerea și binecuvântarea lui Israel.

în acest sens cuvântul: «*Nimeni nu cunoaște pe Tatăl, în afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.*» (Matei 11,27).

Aceasta însă nu a avut loc în timpul Vechiului Testament, ci abia după întruparea Fiului lui Dumnezeu.

Înainte să vină Hristos Dumnezeu nu S-a revelat ca Tată și nu era cunoscut ca Tată. Abia El ni L-a făcut cunoscut. În mod deosebit evanghelia după Ioan este cea care ne prezintă pe Fiul în acest caracter, și anume ca revelarea Tatălui. Citim acolo imediat la început: «*Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.*» (Ioan 1,18) Vedem deci aici, că singurul Fiu este Cel care ne-a făcut cunoscut pe Tatăl, și că nimeni în afară de El nu era în stare s-o facă. Numai El a putut s-o facă, din cauza poziției Lui unice în felul ei și a apropierii, intimității și părtășiei pe care El, și numai El, o avea din veșnicie la Dumnezeu, Tatăl: locul «*în sânul Tatălui*». Acest loc El nu l-a părăsit niciodată. El era totodată și în sânul Tatălui (căci aceste cuvinte exprimă o relație lăuntrică, și nu una de spațiu) în timp ce El călătorea aici jos ca Om al durerii, «*obișnuit cu suferința*». În această vale a plângerii și a umbrei morții, în mijlocul acestui pustiu și a lumii dușmănoase, cu nimic El nu a fost mai puțin în sânul Tatălui acolo sus, ascuns în gloria pe care El «*o avea la Tatăl înainte de a fi lumea*». Și chiar și pe cruce El se afla acolo². De aceea El spune cu privire la cruce: «*Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau*». (Ioan 10,17) Moartea Sa era o dovadă a ascultării Sale față de porunca pe care a primit-o; și astfel prin moartea Sa El a creat totodată pentru Tatăl un motiv nou ca să-L iubească.

Știm că unul din ucenici a avut privilegiul să stea la sânul lui Isus; și tocmai el trebuia să fie acela care a prezentat gloria divină a Fiului veșnic în evanghelia sa.

În lucrurile divine este totdeauna valabil principiul, că noi putem să vestim cu succes altora și să le aducem aproape numai lucrurile pe care noi le-am cunoscut în sufletele noastre și le savurăm. Dacă noi înșine nu stăm în puterea a ceea ce vestim și nu savurăm lucrurile, cuvintele noastre, oricât de clare și frumoase ar fi, vor avea însemnătate și influență mică. Domnul Însuși a stabilit acest principiu prin cuvintele: «*Adevărat, adevărat îți spun: noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut*». (Ioan 3,11)

Să ascultăm cum Domnul a revelat pe Tatăl. El Însuși ne spune. El răspunde iudeilor: «*Dacă M-ați cunoaște pe Mine, L-ați cunoaște și pe Tatăl Meu*» (Ioan 8,19) și lui Filip îi spune: «*„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, L-ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu; și de acum Îl cunoașteți și L-ați și văzut.” Filip I-a spus: „Doamne, arată-ni-L pe Tatăl și ne este de ajuns.” Isus i-a zis: „De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl; și cum spui tu: „Arată-ni-L pe Tatăl”? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care Eu vi le spun nu le vorbesc de la Mine Însumi; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările acestea. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine; iar dacă nu, credeți-Mă pentru lucrările acestea.”*» (Ioan 14,7-11).

Astfel Hristos, în tot ce era, în tot ce vorbea și făcea, în toată viața Sa aici jos, a fost revelarea Tatălui, aceasta înseamnă, El era pentru fiecare care avea ochi să vadă și urechi să audă, revelarea desăvârșită și prezentarea a tot ce este Tatăl. De aceea El putea spune Tatălui: «*Eu Te-am glorificat pe pământ. ... Le-am făcut cunoscut Numele Tău.*» (Ioan 17,4.26) Numele este totdeauna în Sfânta Scriptură expresia a ceea ce este cineva. Deci Domnul Însuși ne spune, că El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, ne-a făcut cunoscut pe deplin adevărul și Ființa Tatălui.

În timp ce Hristos a parcurs această lume plină de transformări, s-a arătat orice trăsătură de caracter, dacă avem voie să spunem așa, orice însușire a Tatălui, toată frumusețea și desăvârșirea

² Desigur El, ca Mijlocitor și Împăciuitor al nostru a trebuit în cele trei ore de întuneric să fie părăsit de Dumnezeu din cauza păcatelor noastre, dar El nu strigă: «Tatăl Meu, Tatăl Meu, pentru ce M-ai părăsit!», ci «Dumnezeul Meu, Dumnezeuul Meu». Chiar dacă Dumnezeu ca Judecător drept a trebuit să-L dea la moarte și să-L părăsească pe Fiul, care a la cruce a fost făcut păcat pentru noi, El, Fiul, nu L-a părăsit pe Dumnezeu, El a rămas în sânul Tatălui și L-a glorificat.

gândurilor Sale, a Ființei Sale și a inimii Sale, așa că aceia care au venit în legătură cu El, «Cuvântul devenit carne», - în măsura în care ochii lor erau unși – au putut vedea în El prezentarea vie a Tatălui, «strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale». (Evrei 1,3) Desigur, pentru ochiul natural El era numai «Isus din Nazaret», «Fiul tâmplarului». Cât este de minunat, că ochiul deschis prin Duhul Sfânt vedea în El gloria Singurului de la Tatăl (Ioan 1,14), deci putea să-L recunoască ca Acela care aici jos zi de zi a revelat pe Tatăl și în orice timp L-a prezentat cu desăvârșire.

Dar să mergem la detaliile acestei revelații! Domnul Însuși ne descrie îndeaproape, cum El prin toate cuvintele Sale și prin toate lucrările Sale a pus înaintea ochilor și inimii noastre și ne-a revelat pe Dumnezeu și Tatăl Său. Numai prin cuvânt și prin fapte putem afla ce este în om și tot numai așa ce este în Dumnezeu. Am auzit deja că Isus spune: «Cuvintele pe care Eu vi le spun nu le vorbesc de la Mine Însuși», și în Ioan 5,10 El spune: «Adevărat, adevărat vă spun: Fiul nu poate face nimic de la Sine Însuși, decât ceea ce-L vede pe Tatăl făcând; pentru că orice face El, acestea le face și Fiul la fel.» Deci Isus nu a vorbit și nu a făcut nimic de la Sine; în nici un cuvânt și în nici o faptă nu a fost independent de Tatăl. (Ioan 8,28) Cu toate că El era Fiul veșnic și «Dumnezeu din veșnicie», totuși El nu a venit ca să facă voia Sa, ci să facă voia Aceluia care L-a trimis. (Ioan 6,38). De aceea orice cuvânt al Său și orice faptă a Sa era expresia ascultării Sale desăvârșite, aceasta la rândul ei niciodată nu a izvorât din propria voie – oricât de desăvârșită era ea – ci totdeauna din voia Tatălui. Niciodată nu a vorbit și nu a acționat altfel, decât numai în dependență de Tatăl și supunere de bună voie voinței Sale. În felul acesta fiecare cuvânt al Său și fiecare lucrare a Sa erau revelarea și prezentarea Aceluia care L-a trimis.

Toate acestea ne arată pe de o parte desăvârșirea minunată a Domnului, iar pe de altă parte ne arată în același timp în contrast trist cu aceasta lipsa noastră de desăvârșire. Cuvintele Sale și lucrările Sale erau în chip divin desăvârșite, ca și El Însuși. Între cuvintele Sale, lucrările Sale și Persoana Sa nu era nici o diferență în ceea ce privește caracterul. La întrebarea iudeilor: «Tu cine ești?», El putea să răspundă: «Întocmai ceea ce vă și spun.» El era Adevărul, el vorbea Adevărul, El făcea Adevărul. Sau așa cum a spus cineva: „Vorbirea Lui L-a prezentat pe El Însuși, Cel care în același timp era Adevărul în Persoană.” Cuvintele noastre conțin deseori mai puțin decât adevărul, sau ele trec peste ce este adevărul. Deseori trebuie să recunoaștem spre umilirea noastră, că noi înșine nu ne-am exprimat corect în ceea ce voiam să spunem. Cât de des nu lăsăm în urma noastră o impresie incorectă, dacă nu neadevărată, prin nedesăvârșirea cuvintelor noastre. La El dimpotrivă, orice cuvânt era desăvârșit și de aceea era atât o strălucire a gloriei Sale personale, proprii, cât și o prezentare a Tatălui. Și nu tot așa era și cu fiecare lucrare a Sa? El putea spune: «Cuvintele pe care Eu vi le spun nu le vorbesc de la Mine Însuși; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările acestea.» (Ioan 14,10) Să observăm în această vorbire legătura și trecerea de la cuvinte la fapte. Cuvintele Lui erau tot așa de desăvârșite ca și faptele Lui; și ambele au slujit la revelarea și prezentarea Tatălui în lumea aceasta.

Ce valoare mare oferă tot ceea ce noi găsim relatat despre Domnul nostru scump. Unele din ce a spus și a făcut El nu ne-au rămas notate (Luca 24,27; Ioan 21,25; Faptele Apostolilor 1,3); și probabil am fost ispitiți să ne întristăm din cauza aceasta. Putem însă fi convinși, că nici un cuvânt al Domnului și nici o faptă a Lui, care ar fi trebuit să ni se facă cunoscut, ca să avem parte de o revelare desăvârșită a Tatălui, nu ne-au rămas făcute necunoscute. Dacă ne-ar fi fost transmis mai mult din viața Domnului, decât știm, oricât de desăvârșite ar fi acele comunicări noi despre El, prin aceasta imaginea lui Dumnezeu n-ar fi fost mai completă. De aceea nu avem de ce să ne plângem de vreo pierdere; înțelepciunea divină și dragostea divină au purtat de grijă pentru păstrarea a tot ce era necesar pentru glorificarea lui Dumnezeu, Tatăl, precum și pentru învățătura și binecuvântarea noastră. Într-un cuvânt: ce ne-a fost dat în Sfânta Scriptură este o prezentare desăvârșită a Domnului Isus și prin aceasta o revelare desăvârșită a Tatălui. Dacă se renunță la un Cuvânt sau la o faptă din Scrierile sfinte, se lezează frumusețea și integritatea tabloului. În zile ca ale noastre este foarte important să se accentueze inviolabilitatea Sfintei

Scripturi. Pe de o parte o critică nerușinată, care corespunde unei necredințe nebune, încearcă astăzi să zguduie total încrederea noastră în autenticitatea celor patru Evanghelii prețioase și a celorlalte părți ale Cuvântului lui Dumnezeu, iar pe de altă parte fantezia omenească și-a permis din timpuri străvechi să inventeze povestiri, care să umple aparent anumite goluri în relatările despre viața Domnului nostru scump, sau să completeze relatările împătrite inspirate divin ale Evangheliilor. Și una și cealaltă sunt o lucrare a dușmanului, un atac asupra Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu și asupra revelării Sale minunate prin Fiul Său preaiubit, prin care se pregătesc sufletului pagube și pierzare.

Domnul deci prin viața Sa aici pe pământ a făcut pe deplin cunoscut pe Tatăl; dar cu nimic mai puțin este adevărat că abia moartea Sa a încheiat facerea cunoscut a Lui. Nu că El, preaslăvitul Fiu al lui Dumnezeu, Singurul de la Tatăl, Sfântul desăvârșit și fără păcat, Cel care în desăvârșirea Sa și gloria Sa morală rămâne totdeauna unic, ar fi fost vreodată în viața Sa mai puțin decât revelarea deplină a Tatălui. Nu a fost nici o clipă în care El să nu fi putut spune: *«Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl»*. Dar cu toate acestea este adevărat, că moartea Sa, dăruirea Sa de bună voie la moarte făcea parte din aceasta, pentru ca să desăvârșească revelarea Tatălui.

În primul rând prin ascultarea Fiului lui Dumnezeu până la moarte, da, până în moartea pe cruce, și prin jertfirea proprie de bună voie și totală pe cruce, sfințenia și dreptatea Tatălui s-au văzut și au fost păstrate, da, au fost descoperite și glorificate. La cruce Hristos a glorificat pe Dumnezeu în chip desăvârșit cu privire la păcat și în privința păcatului, căci El, Cel care nu a cunoscut păcatul, a fost acolo făcut păcat pentru noi. El a intervenit de bună voie cu moartea Sa pentru drepturile intransigente ale sfințeniei veșnice, invulnerabile, și a dreptății lui Dumnezeu, Tatăl Său. Și în felul acesta moartea Sa a fost un motiv nou pentru Tatăl, ca să-L iubească. (Ioan 10,17) Da, crucea a servit mai mult spre glorificarea Tatălui și ea L-a revelat mai deplin, decât aceasta putea avea loc în viața Fiului lui Dumnezeu. Totodată Fiul a arătat în jertfirea Sa totală de Sine pe cruce, pentru onoarea și gloria lui Dumnezeu, Tatăl Său, cât de mare este propria Sa glorie morală. (Ioan 13,31)

Însă moartea Domnului Isus era necesară pentru deplina revelare a inimii și dragostei lui Dumnezeu Tatăl: *«Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi.»* (1 Ioan 4,14.16)

Toate însușirile și trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, sfințenia și dreptatea Sa, adevărul Său și maiestatea Sa, s-au arătat pe deplin și au fost satisfăcute pe deplin prin crucea și moartea lui Hristos, da, ele au fost glorificate. Dar când auzim, că Tatăl a trimis pe Fiul Său în lume și L-a dat la moarte pentru noi, pentru ca El să devină Salvatorul tuturor celor care cred în El, dintre iudei și dintre păgâni, de atunci ne este îngăduit să privim în adâncul de nepătruns al inimii Sale. O, cât de minunat: *«Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.»* (Ioan 3,16) Pe cât este de adevărat, că Fiul S-a dat de bună voie pentru glorificarea Tatălui, tot pe atât este de adevărat, că Tatăl a dat pe Fiul, pe El, singurul preaiubit al inimii Sale, L-a jertfit pentru noi și astfel a făcut cunoscut dragostea Lui de nepătruns pentru noi, copiii oamenilor.³

Probabil că acum înțelegem mai bine cuvintele Domnului adresate lui Filip: *«Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.»* Dacă vrem să cunoaștem mai bine pe Tatăl, atunci aceasta este posibil numai printr-o cunoaștere deplină a lui Hristos.

³ S-ar putea să fie de folos unor cititori, dacă vom reda aici cuvintele unui alt scriitor: „Se va constata că în scrierile lui Ioan cuvântul Dumnezeu se întâlnește atunci când este vorba de lume sau de responsabilitatea noastră; dimpotrivă, când este vorba de harul față de cei credincioși, atunci este Tatăl și Fiul. Dacă este vorba de harul față de lume (sau față de noi, pe când eram încă dușmani, adică neîntorși la Dumnezeu), deci de caracterul lui Dumnezeu față de lume în Hristos, atunci se spune: Dumnezeu.” – Cât este de important deci, să se ia seama exact în ce fel Duhul Sfânt folosește diferitele Nume ale lui Dumnezeu sau pe cele ale Domnului nostru preaiubit. Da, înțelegerea corectă a unui loc din Scriptură depinde foarte mult de aceasta.

Caracteristica «părinților», cărora le scrie Ioan (1 Ioan 2), este aceasta, că ei «*L-au cunoscut pe Cel care este de la început*», și anume pe Hristos; El este «*viața eternă, care era la Tatăl și ni s-a arătat*.» (1 Ioan 1,2) De aceea ei cunoșteau cel mai bine pe Tatăl, căci, așa cum am văzut, Tatăl a fost revelat în Hristos. Niciodată să nu pierdem aceasta din vedere; căci unul din relele teologiei tradiționale, sub a cărei influență mai stau încă multe suflete, constă în aceea că în gândurile și studiile ei a despărțit foarte mult pe Hristos de Tatăl. În timp ce pe drept se îndreaptă atenția spre sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu și la necesitatea împăcării, ca bază a acționării Sale în har față de om, s-a pierdut din ochi faptul că Dumnezeu Însuși este Cel care ne-a dat pe Hristos; și că dragostea arătată în Hristos își are izvorul în inima Tatălui și ea locuiește în inima Tatălui. Nu este așa cum gândesc unii, că Hristos a împăcat mai întâi pe Dumnezeu cu noi sau că El a obținut dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Nu, Dumnezeu nu avea nevoie de împăcare, El nu a fost niciodată dușmanul nostru; însă noi a trebuit să fim împăcați cu Dumnezeu; noi am fost dușmanii lui Dumnezeu. Și ce clar ne spune Sfânta Scriptură cu privire la dragostea lui Dumnezeu față de noi: «*Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi*.» (Romani 5,8)

Acolo unde nu se recunoaște aceasta, inimile celor care au primit mântuirea și salvarea adusă de Hristos și lucrarea Sa de pe cruce, nu vor deveni total libere de un sentiment de neliniște și depărtare de Dumnezeu, ei L-au cunoscut pe Dumnezeu numai în caracterul Său de Judecător. Cunoașterea faptului că Dumnezeu este pentru noi, că inima Sa și ochiul Său se odihnește permanent cu plăcerea unui Tată, da, cu desfătare, pe noi, deoarece noi stăm în Hristos înaintea Lui, este cu regret partea unor relativ puțini credincioși, cu toate că ei toți sunt iubiți cu aceeași dragoste. Cei mai mulți credincioși se bucură numai în mică măsură de o libertate deplină în prezența lui Dumnezeu și au puțină lumină despre relațiile lor de filiație. Fie ca toate inimile să-și însușească adevărul prețios, cu care ne ocupăm aici; ce binecuvântare ar fi aceasta pentru ele! Fie ca ele să cunoască și să înțeleagă, că Hristos este revelarea deplină a Tatălui. Atunci vor ști, că tot ce este minunat, și ce au văzut în Hristos, au văzut totodată și la Tatăl; și în felul acesta vor pătrunde în savurarea bogată și mereu crescândă a dragostei Tatălui. Isus Însuși ne spune: «*Eu și Tatăl suntem una*.» Una în Ființa lor, în gânduri, în hotărâri, în acțiuni și țeluri, una și în sentimente față de noi. El este în Tatăl și Tatăl este în El și astfel El este în mod necesar expresia desăvârșită a tot ce este Tatăl.

Cum și de unde putem noi primi o cunoaștere mai deplină a lui Hristos, și în felul acesta să cunoaștem și pe Tatăl mai deplin? Răspunsul la această întrebare este foarte important și de mare însemnătate practică. El sună simplu: din Sfânta Scriptură. Aici Dumnezeu ne vorbește; ea este Cuvântul Său. Fără îndoială noi putem să medităm și vom medita în inimile și gândurile noastre despre Domnul; sufletul nostru are voie și trebuie să-L privească și să se hrănească din El. Dacă vrem însă să rămânem păziți de rătăcirile misticismului⁴ și de toate concepțiile religioase false, atunci Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie și să rămână totdeauna baza gândurilor și studiilor noastre.

Noi nu putem suficient accentua, că Sfânta Scriptură este singura revelare a lui Hristos, pe care noi o posedăm. Când Duhul Sfânt transfigurează și glorifică pe Hristos în noi, ia din ce este al Lui și ne dă (Ioan 16,14), aceasta are totdeauna loc prin Cuvânt. Nu este spus prea mult, când afirmăm: nu există nici o atingere cu Hristos Cel viu și glorificat, în afară de aceea prin Duhul Sfânt pe baza Cuvântului lui Dumnezeu scris. Desigur Hristos poate și Se va face cunoscut și se va descoperi sufletului în așa fel că el va cunoaște și va savura prezența Sa, dar și această parte

⁴ Misticismul, despre care este vorba aici, nu este simpla „contemplare de sine” evlavioasă și „interiorizare contemplativă” (care și ele au pericolele lor pentru suflet, prin aceea că îndepărtează ochiul de a privi spre Hristos și îl îndreaptă spre eul propriu), ci și învățătura stricată, deseori legată de acestea, cu privire la sfințirea cârnii și învățătura care ține de fracțiunea catolicizantă a bisericii anglicane despre nașterea din nou prin botez și hrănirea sufletului prin folosirea așa-numitor „sacramente ale altarului”.

binecuvântată și acest privilegiu este în legătură cu ținerea poruncilor Lui și a Cuvântului Său (Ioan 14,21-23).

Înconjurați și amenințați de pericole, atât din partea speculațiilor minții omenești, cât și din partea unui misticism care se vrea spiritual, și al raționalismului și ritualismului⁵, nu putem suficient accentua, că noi putem cunoaște pe Hristos numai prin credința în mărturiile lui Dumnezeu cu privire la El conținute în Sfânta Scriptură. Și aceasta este valabil cu privire la Hristos atât cum El a fost aici jos pe pământ, cât și despre El așa cum este El acum la dreapta lui Dumnezeu; căci gloria Sa morală, aceasta este gloria Sa lăuntrică, este totdeauna aceeași, chiar dacă este în raporturi diferite.

Această primă realitate ne dă însă un imbold nou pentru cercetarea Sfintei Scripturi și să rămânem păziți și smeriți sub călăuzirea Duhului Sfânt la picioarele Domnului, unde a stat și a învățat odinioară Maria din Betania. Vom contempla atunci pe Omul Isus Hristos, cum El, dedicat lui Dumnezeu, a pășit peste scena păcatului și suferinței, însă inima noastră nu va uita niciodată, că El, care pe această scenă a fost neîncetat activ în dragoste și îndurare, și că Cel care vorbea *«așa cum nimeni n-a vorbit ca El»*, era *«Singurul Fiu»*, *«care este în sânul Tatălui»*. În toate cuvintele și lucrările Sale El este expresia vie și strălucirea a ceea ce este Tatăl. Dacă vom citi Scripturile în acest duh, atunci o vom face în duhul adorării adevărate, și ele ne vor atrage tot mai mult spre El și ne vor înălța spre Acela care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi la moarte, de o mireasmă plăcută lui Dumnezeu.

În încheiere vrem să îndreptăm atenția spre două lucruri, care Domnul și Mântuitorul nostru le-a făcut cunoscut ucenicilor Săi, ca să-i conducă la o mai bună înțelegere a adevărului tratat mai înainte. El le spune la sfârșitul umblării Sale printre ei: *«V-am spus acestea în asemănări; vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în asemănări, ci vă voi face cunoscut deschis despre Tatăl. În ziua aceea veți cere în Numele Meu; și nu vă spun că Eu Îl voi ruga pe Tatăl pentru voi, pentru că Tatăl Însuși vă iubește, pentru că voi M-ați iubit și ați crezut că Eu am ieșit de la Dumnezeu.»* (Ioan 16,25-27)

Aici auzim nu numai că nu exista nici o posibilitate să se vină la Tatăl, decât numai prin El, ci Domnul ne spune și că noi în realitate prin El am venit la Tatăl. Noi trebuie să continuăm să ne rugăm în Numele Lui, dar totodată înțelegem că Tatăl Însuși ne iubește. Isus ne îndreaptă privirea de la El spre Tatăl: pe El, pe Tatăl, să-L cunoaștem și să știm, că noi suntem subiectul inimii Lui, al dragostei Lui. Aceste învățături ale Domnului nostru scump dorim în zilele noastre să le punem pe inima multor credincioși. Căci nu este prezent pericolul să uităm că Tatăl ne-a fost revelat, că noi am fost aduși la El prin Domnul Isus, și că noi ne putem bucura totdeauna de dragostea Lui de Tatăl?

În continuare Domnul prezintă Tatălui pe ucenicii Săi pe același loc, în aceeași poziție, pe care El a luat-o aici jos. Auzim aceasta în rugăciunea Sa, ai cărei martori ucenicii au avut dreptul să fie: *«Eu pentru ei cer; nu pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat, pentru că sunt ai Tăi (și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele) și Eu sunt glorificat în ei. Și Eu nu mai sunt în lume, dar aceștia sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, ca să fie una ca Noi.»* (Ioan 17,9-11; compară și cu versetele 16-26).

După învierea Sa Domnul a făcut cunoscut pe deplin ucenicilor acest loc și această poziție minunată, în care ei au fost aduși acum înaintea lui Dumnezeu. Maria Magdalena a avut voie să fie aducătoarea mesajului minunat din partea Domnului, așa cum El i-a spus: *«Mergi la frații Mei și spune-le: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”»* (Ioan 20,17) Aici Domnul numește pentru prima dată pe ucenici frații Săi și le spune clar, că Dumnezeul Lui a devenit Dumnezeul lor și Tatăl Lui a devenit Tatăl lor. În capitolul următor vom studia mai îndeaproape aceste cuvinte minunate; aici dorim numai să arătăm

⁵ Raționalismul vrea să creadă numai ceea ce mintea pricepe; și ritualismul caută să liniștească nevoile sufletului prin respectarea ceremoniilor și a obiceiurilor religioase exterioare.

această realitate, că Domnul, pe baza răscumpărării, pe care El a adus-o prin moartea și învierea Sa, a condus pe ai Săi în exact aceeași poziție și relație cu Dumnezeu, Tatăl, în care El însuși era.

De acum în acolo Dumnezeu nu mai era cunoscut numai ca Iehova sau „Iehova-Elohim”, ca în Israel, ci ca Dumnezeu și Tată alor Săi, așa cum El este Dumnezeu și Tată al Domnului nostru Isus Hristos. Găsim astfel în epistole, că toate binecuvântările dăruite și asigurate nouă în Hristos sunt prezentate în această relație dublă. (Citim de exemplu 2 Corinteni 1,2-3; Efeseni 1,2-3; 1 Petru 1,3)

În acest sens și cu aceste adevăruri se încheie evanghelia după Ioan⁶. Ea începe cu prezentarea Cuvântului, care era la Dumnezeu și care era Dumnezeu, și care în același timp ca Fiu veșnic al lui Dumnezeu era Revelatorul sau Revelarea Tatălui; și ea se încheie cu aceea, că Isus în dragostea Lui nespuse de mare și în grija Lui, pe baza morții și învierii Sale, introduce pe ucenicii Săi în propria Lui poziție și relație cu Dumnezeul Său și Tatăl Său. Ei încă nu puteau să intre imediat și pe deplin în savurarea acestei poziții și binecuvântări - aceasta a avut loc abia la coborârea Duhului Sfânt și intrarea Lui în inimile lor – dar El le-a dobândit această poziție și binecuvântare și i-a adus în ele. Aceasta era roada lucrării Sale de răscumpărare minunate, care acum era terminată. Preamărit să-I fie Numele!

⁶ Capitolul 21 poate fi privit ca o anexă. El arată simbolic spre timpul Împărăției de o mie de ani, precum și spre hrănirea turmei până atunci și la slujba lui Ioan, care va dura până la venirea Domnului. Capitolul 20 constituie încheierea propriu-zisă a părții istorice a evangheliei.